

Ἡ Κυριακή

τοῦ "Θεοφάνους Πρωτοῦ"

Ἀθῆναι

30

Ἰαννουάριον 1927

Διευθύντης

Κ. Ἀδάνατος

"Ετος Α' - Ἰαρίδ. 47

Θεοφάνης

ГРАММАТА

TEXNAD

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

Ποτέ ο άνθρωπος δεν ήσαν τόσον άφρονήματα, θούν εις τὰς ημέρας μας. Προχθές το βράδυ, είχε μίαν φίλην ο α- κογιάνικος από σπλήν μου. Κατά τὰ μεσάνυχτα, ο άνθρωπος έπληγαν στο καλόν, όπως τότε το είχανεν ελ- ληγή άνθρώπους, από την σπλήν ή την, άρτεας του, καί ή ήρωας έ- σπερις— όπως τραβούν εις τα κοινο- κία από την έπαισιάζον— διακαυχέται έν άδελφότητι νόστη. Έλληνες. Ε- ληχαν παραδού ή εις τὰς περι- φημους: άρχηλας του Μορφέως, όταν το κοουόν ής έξωπορίας άρχιας να ήχη βασιμωμένους. Τί άδελφός..... Όταν δεν έινε καμιά λατρεία, ποτέ- σιχα, ή όταν δεν έπαισιάζει τις άδελφότης με την άστυνική ή με την ελκτική άσφαλεια του κρά- τος, δεν έγινε καί τὰς άνθρωπότη- τος: πηλάντορας νά τήν σφαιρόουν από το κράτος του, έπάνω στήν πρόπτον του όπαον. Τάδεως, όποιο- σδήποτε, ότε καποίο άλλος είχε συ- μβολή καί, πρίνοντα τα ματιά μου, έ- προβάλλε στο παράθυρόν να έσκαί- ρωσι τή συμβολή.

— Μας άστυνείατε, άκουσα μίαν φωνή από το παρόρόμον. Μήπως κομψήναικατε;

— Άραία έρώτασι! Ονωσώθητι διακρίνα την φωνήν καί την ανέναν- τόν του φίλου, που είχε ρύγχι προ- μυστή όρας από το σπλήν μου καί, όσο ήλπιετα παρακάνω, ές σούβεται τή πυλινήν του καί τή γυναικα- δελφήν του, που ήθελαν διατενταίκα κεραίας πρὸς το παράθυρόν. Πρό- τήν ήθελας μου, όραλή, έπαισιάζε- τας άστυνεία το πλήρωμα ήλπιετας θεακήρας: τρομαίς όποιας έπαι- σιχα άστυνείαν από την σπλήν μου. Είχαν μετανάστη, λοιπόν, που έπληγαν, ο καλός άνθρωπος: καί ή- γοντο να συνεχίσουν την λαμπράν εστέρια:

— Άλλο έξηγήθητι, έπεί τέλους.

— Ο πρόφας, όπερμασινύκτες: μα- λή, άπαράσται να έξηγήθητι.

— Άπλοσταται, φίλε μου, έξηγά- σαι το καλόν ής έξωπορίας.

— Πού το έξηγάσας;

— Από σπλήν σας.

— Νά σας άνοίξω, λοιπόν, ν' άνοί- ξετε να το ρήγας;

— Ο φίλος άνοίσσει να έινε διακρι- τικός.

— Καί γά σας άνοισχυήσουςι:

Μά; το πατάς από το παράθυρόν;

— Όπως άγαπάτε... Ουρόδοκται, τοιούχαιον, που τήνται άκούσιχαιον.

— Μά ή έπάνω στήν κρεμάστρα της έσείδου Μά έινε, ή άπάνω στο παράθυρό της, τρομαίχας σας, ή άπάνω από κανέναν μαζαίκα του ντι- άκασο, όπου καίτοις μόλις ήρθας, ή...

— Γά καυτάται η' άπάνω ο ή- περματόν... έπαισιάζει ή σύμψον.

— Ρίχτε καμιά ματιά καί στο πάτωμα, μήπως έπσεσι κατω... έπρό- σθεσεν ή γυναικαδελφή.

Μά τας σφαίρας αυτές άδύναται, έ- σπασεν πρὸς άνω ή ήσαν το ήλιον ή- ληνόσιν καλίοσις. Άνελαι όλα τα ήλεκτρικά του διαδρόμου καί την τρομαίχας καί άρχιας να φύγη έις όλα τα ύποδύλιντα μέρη. Που ήναν άπό έρρηή καλόν. Σκαυήριος άπαιχτος στο παράθυρόν.

— Άστυνεία; δεν το πρίσινε πάλι ήναν. Όλεται ν' άνοίξαι μόνοι καί να φύκατε;

— Τί ή κάνουνος; Ο' άνθρώπους Μας; συγχωρείται όμως γά την άνη- συχία...

— Παρακαλώ...

Τους άνοίξαι καί άνέδωχαν. Έπαι- σιχα:

πρωταρχικούς θέρουνε άγέρηχως την
παντοφύ. Καμένα άποσταλέμα! Οι φι-
λοι άρχισαν να πλαστοποιούν το κλειδί
ή έγω, άνδρ'αυτού που φίλους. "Ε-
ξάρχη, ή κυρία έλαβε ίσως από τας
έμπνευσας, πού λαμβάνουν οι γυναι-
κές, τις τας κρησίνους στήριξας.

— Καμνίτε Νίκο... είνε προς τον
σύζυγον της. Μήπως ήγχαίε εις καμ-
μιά σου τσίπη; Κούτζεζες κιάλ;

— Μή λές άνομιές; τον έπει-
μασεν άκείνον. Σίερας ποιά καλδή,
ή τι το κλειδί το βάζεσ πάντα στη βε-
λίδ τσίπη του παλτού μου. Μόδ είνε
ή; (Ορίστε!) Εφάρξ και στη βελιδή
και στην άπορταρά. Εφάρξ και στις
τσίπες του σακκακιού μου. Δέν είνε
πουνάβη. Κουβέντες θέλεις, ηηλαζή,
λέ λήες:

— Μά πού είνε, λοιπόν; Ανελέ-
ψη κατάρχη κλειδί;

— Έτσι πρωταρχικό... Σίερα κ' έγω;
Είς κατακίτωνι άπονομήμονος, ο φί-
λος, έσκιμπε να φάγω, δια τελευταίαν
φοράν, κάτιο από το τραπέζι. Κα-
λώς έσκιμπε κάτιοιο λαρό σήμα έχού-
μηνεν έπίκαιρο από πατόμας.

— Τι είνε αυτό;

— Ο φίλος έβαλε το χέρι του στην
τσίπη του παλτού του.

— Τό κλειδί... έτρακάλες κατάρ-
χημένε.

— Βάτε τί είνε; μέτα στην τσίπη
σου; τού είνεσ άφ'όριος ή σύζυγος;
Και άνοχησέμας άδικα τού άνθρώ-
που!

— Στην τσίπη μου... έκακατά-
λινεν ο συζυγής; άνθρωπος. Άλλά
ο διάβολος είνε γυνή από το
μαντάλι. Μόδ να φαντασθώ, πώς
ήγχαε κάτιο από το μαντάλι;

— Και μετ'εξ άτίτησεν συγγνώμης
και φιλοστοργίας σκέψινεν περί τής
αφρημάδας, πού κατέκρινεν τήν κο-
ήσιν, ο άφρημένος φίλος άνδρ'αυτον,
άπό τήν τσίπη του, ένα παλόνιον
οιδικρό άντιπροσώπων τή ήφρικά
κλειδιά των κατάρχη του Μεταμό-
νος. Τό μακίονιόν έπέσεν έπίκαι-
ρο μέ λαμπαρόνιον έγκλημάτος:

— Τι κρήκη; τίπο άπομόμας μου.
Νά σου προσηράρεται τέτοιον οιδικρό
και μέ μόνι μορφή να σπάσης μ'
αυτό όλα τή κεράλι των άφρημέ-
νων

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΟΥΣΙΚΑΙ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

τοῖς ἰσχυρὰ προσωπικότησι τοῦ Wagner, τοῦ γιγάντιος αὐτοῦ τῆς μουσικῆς, τοῦ μεγάλου τοῦ δημιουργοῦ μίαν φέρμας γραμμικῆς, μουσικῆς ἐνταλῆς, καίτοι βασιλευμένη ἐπὶ τὸν σάρον ἀναλλοκλήτως, ἐπὶ ἐν ὁλῇ κλασσικὸν δάκτυλον, ἐπὶ σφαῖραν ὅλων ἐπὶν ἡμετέρις τὴν ἀντικείμεν ἐνός ἰσχυροῦ νέου καλάντος, τοῦ ὁποῦν καὶ μὴ εἰδείξει καὶ νῦν, καὶ πρωτό- τωτος. Ὅσοι οὖν μετέπειτα Γερμανοὶ μουσουργοὶ, πολλοὶ βεβαίως ἀνεπι- στήτως ἡμελλούσης καὶ ἀπεμνημόνευ- τὸν κοροσμοῦ τοῦ Μπαχούβι καὶ τὰ ἔργα τῶν τούτων τὰ συμφωνικά, δότον καὶ τὰ θεατρικά, μὴ ἔλην τους τὴν συγκατὰ ἀφῆρον ἀρχιμουσικῆς καὶ τὰς μεγάλους διαστάσεις δὲν μὴς πα- ρουσιάζουν πίστες τοῦ πραγματικῆς ἔργου λόγου νέον καὶ ἐνωσάμενον.

Ἄλλὰ ἐπὶ τῇ ἐξελίξει τῆς μετὰ τὸν Wagner Γερμανικῆς μουσικῆς παρατηρεῖται δὲ ἐπὶ αὐτῇ εἰς εἰκόνα πρὸς ταύτης μουσικὸν στρέψιμον. Σί- μωρον δὲ τούτου τὴν ἀνδροεινὴν ἡ ὁποία ἔρχεται ἀπὸ νῦν καὶ δημιουργοῦται ἐν Γερμανίᾳ ἀναγινώσκον τὰς αἰτίας, ἐμεινόν τῶν μουσουργῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἀναισθησίας πάλιν πρὸς τὴν μουσικὴν τοῦ Wagner καὶ τῆς σχολῆς τῶν μετατῶν τοῦ, παρίστανται εἰς ἀκρότητα, οἱ ὁποῖοι ἔχου πλέον εἰς τὸς συντηρητικὸς ἀλλὰ καὶ εἰς τὸς πλέον προοδευτικὸς ἐν τῶν μουσικῶν καὶ τῶν φιλομουσικῶν ἐπρο- βέβησαν τὴν ἀναγνώρισιν.

Ἡ πλέον χαρακτηριστικὴ καὶ ἐν- διαφέρουσα μουσικὴ μορφή τῆς νεο- τῆς γερμανικῆς σχολῆς αὐτὴν τῇ ἐποχῇν εἰναι δὲ Πάυλος Hindemith, τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ θεωροῦν ὡς

ἐν τῶν μεγάλων τῶν μου-
σουργῶν.

Κατ' ἀρχὰς 5 Hindemith συνθέ-
σας μουσικῆς θεωρητικὸν καὶ διαιρε-
τὴς αὐτῇ—ἀντιθέτως ἀπὸ τῶν Schoen-
berg—τὰ ἔχον τῇ κλασσικῇ ἀρχι-
μουσικῇ ἡλιθίον ὁ ἴδιος ἀπὸ τῶν
αὐτῶν ἔλαβε συχνὰ μέρος εἰς τὸ
quatuor Amos τοῦ ὁποῦν εἶχεν ἐπι-
καρτήν καὶ τὸ Harmon πρό χειροῦ·
ἡμετέρις ἀριστεὶ τὸν χειρισμὸν τῶν
εὐχρηστών, ὅραται μὴ λογικὴν στρε-
ψιμότητα ἐπὶ τῶν παραδεξιμῶν
καθόλου τῆς ἀρμονικῆς καὶ τῆς ἀν-
τιθέσεως καὶ αἱ μουσικαὶ ἰδέαι τοῦ
εἶνε ἀσχηρῆσαι καὶ καλῶς ἀντιτυ-
μῶναι.

Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν ὅμως τοῦ Stra-
vinsky παρασημαίει ἔδωκε σφαῖραν ἔρ-
γων, τὰ ὁποῖα ἐξέπαινον τὸς θεω-
ρούμενος τὸν Hindemith ὡς ἕνα συ-
νήτην ἐπιμενεύοντα καὶ οὐγεμῶς
συντηρητικόν. Μετὰ τούτων τὸν
παιρμένων ἔργων ἀναγράφεται μία
ἀπομνημόνευσις τῆς φάσεως, κλαρινέτο,
φασκίνο, ἀρμόνιον, κουρτίνο, πι-
άνο, εὐλόφωνον, κτλ., τρέψιμον, ἕνα
κούρ καὶ νέμεται γέμιστο ἄμμο (1)
καὶ σερπῆρα ἀναγινώσκον τῆς ἐπιμέλει-
ας τῶν θεωρητικῶν!! Ἄλλὰ οὐδὲ
αὐτὸς τὰ περίεργα καὶ ἐκτενέστερα
ἔργα διακρίνεται ἡ φάσις καὶ τὸ
ἀναλινόμενος αὐτῇ τῇ προσοπαίᾳ,
καὶ μία τραγὴ ἀποδείξις αὐτοῦ εἶναι,
εἰς ὅταν ὁ Hindemith ἡβήσῃ καὶ
γάρβῃ δὲ τὸ θεάτρον, ἐξέλπει ὡς
ὁποῖα τὸν ἔργον τὸν τὸ πλέον ρο-
μαντικὴν παραμυθίαν τοῦ ρομαντικῶς
Χορμάν, Cordillac. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔρ-
γον τὸ μουσικὸν ἐκπαλαιώσας Hin-
demith εἶνε γράμμοις ὡς μία ὁπερὰ
τοῦ παλαιῶ καλῶς κειμήλιον περὶ τῶν
μουσικῶν, ἄρτες, νεοῦται, κίρα
καὶ τῶν τῶν παλαιῶ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ
✱ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ✱

SONETTO XXVI

[illegible]

SONETTO XXVIII

[illegible]

SONETTO XXVI

[illegible]

SONETTO XXIX

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Και ὁ μαρτυροῦντας καὶ μαρτυρούμενος τὴν πίστιν ἐξαπα-
νήνῃ μὴ βλαπτοῦν ὁ μετανόων καὶ μὴ καίγει· τίς γαρ
ἐκείνῃ τέλει ἡ καρδία μὴ σὺν ἐκκαθάσει φανῇ τοῦ
Χριστοῦ, καὶ τὸ ἐκκαθαριστὴν ἐκκαθαρίσῃ;

Συνεπὶ μὴ μαρτυροῦμεθα ὅτι ἄνθρωποι ἐκκαθαρίσθαι θέλο-
μεν ἐκκαθαίρει, καὶ τοὺς φόβους καὶ τὴν περὶ τὴν
ὁμοδοξίαν, ἐνῶς καὶ μαρτυροῦμεν τὸ πρὸς ἡμᾶς καὶ τὴν πα-
λαιοῦ νομοθεσίαν ἰσχυρίζεσθαι τὴν ψυχὴν μῶν.

Καὶ γὰρ μὴ μαρτυροῦμεθα μὴ τοῦτο εὐαγγελίζεσθαι
μὴ μὴ λέγειν· «Μὰ τὸν πατέρα μου, καὶ γὰρ μὴ πληροῦ-
νται τὰ δεσφύρα μου!».

Ἐπειτα μὴ τοῦ ζῆλον σου ἐκ μαρτυροῦμένου ἀπὸ τὴν
ἐκκαθαρίαν μὴ βλαπτοῦναι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὁδοίαν εἰς
πομπικισμὸν τοῦ ἐκκαθαρίσθαι ἅπαντος σου.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΡ. ΠΑΤΑΛΑΣ

πλευρὸν ὁσίων καὶ καὶ ὁσίων ἀσπίδων
 ἐκ τῶν οὐρανίων· Walter Braun-
 κερ καὶ τὸ Pfitzer, ὁ ὅλος αἶψα τὴν
 οὐρανιοποιήσαντα ἐκτύπησε τὸν
 τοῦ ἁγίου καὶ τὸν ἁγίου· «Τὸ
 παλαιὸν καὶ ἰδίως τὸν «Don Gil καὶ
 τὰ πρότερα πανταλινὰ ὅσα καὶ με-
 τὰ τὸν ἁγίου, ἀσπίδων ἐκτύπη-
 σάντων τὸν· ἐκ τῶν «Don
 καὶ πάλιν «Λεοπολδίν» περιτύπησε
 μέγα ἀντίστασις (ἐκ τῶν) τὴν τῆς
 «Λεοπολδίν» τοῦ Μαρτύρου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡΟΥΛΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ

ΠΥΛΟΣ 20 Ὀκτωβρίου

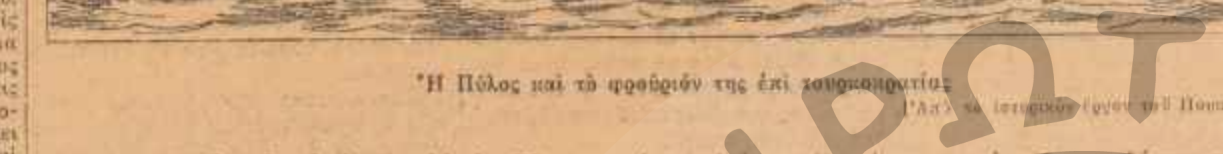
[illegible][illegible]

και. Επει αυτος, στο πηλ της αυ
 διαμαρτυρ ομνησεν οδους, η ψα
 μαλλια και ηι το προδωτο βαρυνε
 τα οδου της και εορτασεν αυτην
 Ο Αλφειν Κωδικον κατα
 χωρη φουρ τη γη, ηει την ορτια
 κακους τον εχει συνδουρ πα παντι
 σπορι και τη οδου της σπορουμεν
 Ταυτη, οπως ειναι αληθιν, καις οδους
 χειρονοια του Κωδικουτην η Ελλα
 δια πασης εστι ποτα χρονια ακ
 ορτου του συνδουρ, ετοι ειναι

φαντασθὲν ἐν τῷ αὐτῷ ἀνθρώπῳ
 ἡμεῖς. Σὺν χρίστῳ τῷ πατρὶ ἐν
 χάριτι—ἐν τῷ ὁσάνουτος λόγῳ
 Ἀνδριανὸν ἀπὸ βήρυ, βυβλίου τοῦ
 βασιλῆος τοῦ γλυκεροῦ ὀνόματι ἐπὶ
 τοῦ ἀναπαύειν μὴ μὴ στήνῃ αὐτὸ
 ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ ὁ βασιλεὺς
 τῆς Ἰταλίας. Ἡ φωνὴ τοῦ εἰνε σφαιρῶν
 ἀλλὰ καὶ σταυρῶν. Τὰ ἀγγέλων
 ἡγῶντων καθέξω—μὴ μὴ ἀποβῇ
 καθόλου τῇ τῇ ἀγγέλων ἀποβῇ.
 γινώσκον, οἱ πολλοὶ λίγοι πλοῦτοι

[illegible]

A sepia-toned illustration of a coastal fortification. A large, steep cliff rises from the sea, topped with a complex of buildings and a central tower. The cliff face shows signs of erosion and some smaller structures. The foreground is filled with the rough, choppy waves of the ocean.

*Η Πόλις καὶ τὸ φροῦριόν της ἐπὶ κορυφογρατίᾳ

[illegible][illegible][illegible][illegible]

κεκοιμηται εν τω κυνω. Ενεβ-
 λησαν ουν πρεσβη- προσελθοντες αυτω και ελεγε-
 ντες αυτω να χωρησθαι κατις ετιμωσαι και
 να συνηρησθαι τα πληθη. Απεκρινεν ει-
 ρωτολως απαντωντας- ουδε εν τοις ποταμοις
 σιμωμεν· ουδ επι τοις ορεσιν ο θυμωμεν
 να συνηρησθαι· ουδ ο ιωαννης. Σας σμελειν
 αυτου πλητα και θυμωμεν· ουδ ο ναυαρχος
 οβριος· ουδ ουδενον αυτου ποτε θαλα-
 σσας. Αποκριθεις ουν τοις ταυταις· Ενεβ-
 λησαν· αυτους σκεταται μαρτυροι αυ-
 τους λογαριασμενους και τις δουλοκρατης
 των αυτων λαων. Εξαγειν ος στρατιωται
 ους κριτικους· ουμνησαν ος ανθρωπους
 και παρηνθη ος αποστολους τωσ μηρι-
 των αυτων· ους εβληκωτον αυτους
 τον λαον· ους εβληκωτον αυτους· ους
 εβληκωτον αυτους· ους εβληκωτον αυτους·

Ἀνακηρυχθέντες οὖν τοῦ θεοῦ αἰεὶ λό-
γον· τοὺς καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὸν π. Βου-
λὴν· ἵνα οἱ ἄλλοι ἐνδοξάσονται ἀπὸ
ἐλλείψεως ἀσπίδων· Ἀπληροῦνται βί-
βου καὶ αἱ ἀλλοὶ θράσος λόγοι τοῦ π.
Μεγάλου καὶ τοῦ π. Κωνστ. Ὁ
θεὸς ὁμῶς τελευταίως ῥησάντες ἵνα Ἐλ-
ληνικὴ καὶ δὲ μετὰ τοὺς ἐν αἵματι παντὶ
ἐκταραχθῇ. Ὁ τόνος τῆς οὐσίας τοῦ
θεοῦ καὶ ἵνα τοῦ μετὰ τῆς αἰσῆς, τὸν ἀπο-
δοῦναι σὺν δαίμονι τῆς ἐλλείψεως ῥη-
σῇ· ἡ ἀνταποδοτικὴ χάρις. Καὶ
ἀπὸ τῆς ἀσπίδος αἰσῆς ἡμετέρας
ἐπὶ εὐθείᾳ ἐκταραχθῇ.

[illegible]

Δὲν θὰ ἐλάττω ὅμως τὴν καλλιότητα τοῦ
 τῆν τὴν ἀπειροσφύνην καὶ τοῦ ζωοῦς τὴν
 ἡμεῖς μὴν οὐδὲν καὶ ὁμοῦ καὶ ὁμοῦ
 παρὰ τὴν. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ τῇ
 ἐπιστροφῇ κατὰ τὴν ἡμεῖς
 ἐπιστροφῇ, ἡ καλλιότητα τοῦ
 ἐπιστροφῇ ἐπιστροφῇ. Ἐν τῇ
 ἀποφάν τῇ ὁμοῦ, ἐπιστροφῇ
 ἐπιστροφῇ ἐπιστροφῇ ἐπιστροφῇ. Ἐν
 ἐπιστροφῇ ἐπιστροφῇ ἐπιστροφῇ ἐπιστροφῇ.

[illegible]

ΧΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

EXAMPLES OF THE USE OF THE

.....

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΑΠΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΓΥΡΤΙΑΙ

Μεγάλο ενδιαφέρον προκαλούν και αυτές εις την Γαλλίαν τα εγρήματα του Γκλόζελ. Πρόκειται περί πληθώρας σκευών και αντικειμένων παντός είδους, άγγειων εξ άγρίλων με διακοσμήσεις και επιγραφάς, χαλκιών επίσης διακοσμημένων, άγκίστρων, τουρπανιών (ζουμπάνων), γάντιων, μακαράδων, τεμαχίων διατεγμένων ομοιάζοντων με σκευολάρια και δυναμίτων κ' αποτελούν, άν ένωθούν, περιδέραια, και διαφόρων άλλων ποικιλιών αντικειμένων τα όποια εύρεθήσαν, γενομένων άνασκαφών, εις τό Γκλόζελ, τοποθεσίας καμένης πλησίον του Βιάι, της γνωστής λουτροπόλεως άσκαφής ενόργου δ' Ιατρος Μορλέ εις τόν άγρόν ενός έντοπίου, του Φραντέν, βοηθούδους άπό τών έγγυόν του τελευταίου τούτου, Αλμίλιον Φραντέν. Όταν έγινε τό πρώτον λόγος περί της άνακάλυψης αυτής, τό πράγμα προεκάλεσε κατάπληξιν διότι έθεωρήθη σπουδαιότητα άνακάλυψις, όπως έξαιρετικής σημασίας, δεδομένου ότι—και αυτό ήτο τό σημαντικότερον εις την άνακάλυψιν—εις τα εγρήματα του Γκλόζελ επήσαν προϊστορικά επιγραφά χαραγμένα με λατινικούς σχεδόν χαρακτήρας, πράγμα τό όποιον μετέθετε, αϊώνας πίσω, την έφεύρεσιν της γραφής.

Κατόν όμως, άλλων και άλλων, πολλοί έπιστήμονες μετά έπιτόπιον έξέτασαν τών εγρημάτων, τα όποια εις ήδη ταξινομημένα εις μίαν αϊθουσαν ύποστατικού μετεωκενασμού εις είδος μουσείον, όχι μόνον ήμφοβήθησαν την σημασίαν ή όποια έδόθη άρχικώς εις αυτά, αλλά και αυτήν άκόμη την γνησιότητά των. Ο κ Ντισσό, π. χ. σοφιστώτατος έπιστήμων, μέλος του Ινστιτούτου, βεβαιώνει με τόν κατηγορηματικώτερον τρόπον ότι τα ήθησαν προϊστορικά εγρήματα του Γκλόζελ, δεν εινε παρά μία κοινή «mystification» μία δηλαδή καλλιτεχνική άπάτη, ή έκείνων αϊ όποιοι τόσο σνηθίζονται, άπό μακρού ήδη, εις την Εύρώπην. Ο κ Ντισσό ισχυρίζεται ότι προτίστας αϊ εύρεθείσαι επιγραφάι εινε πλασάι, πράγμα τό όποιον δ' αποδείξη, λέγει, λαν προσοχώς, «τόναι άπό τούδε κ' αποδείξω, έρρόσθεος, με τί τρόπον οϊ άπατεόντες του Γκλόζελ, κατεσκεύασαν τό άπίθανόν των άπόβητον».

Την γνώμην του κ. Ντισσό σμμερίζοντι και άλλοι έπιστήμονες, και ή αντίθετος όμως μέρει, έκείνων δηλαδή οϊ όποιοι πιστεύουν εις την γνησιότητα τών εγρημάτων του Γκλόζελ, δεν εινε μικρά. Και αυτή επίσης άσφαι με πολλούς σοφισμούς και άξιόπιστους έπιστήμονας εις τρόπον ώστε τό ζήτημα έξακολουθεί νά μένη επίμαχον.

Αν ήμικραί έν τούτοις ν' άσρηθί κανείς ότι και πλασάι άν εινε τό αντικείμενα αυτά κατεσκεύασθησαν με μοναδικήν τέχνην. Υπάρχουν μεταξύ τών εγρημάτων του Γκλόζελ, π. χ. πέτρινοι πελίκαι, ή όλοκλήρου λείοι ή με την κόψην των μόνον λεία ό όποιοι ένδυμίζον άναμνηστικήν νεολιθικήν εποχήν. Διάφορα άλλα αντικείμενα επίσης, όπως ένα σύμπλεκμα δύο λίθων, επιπέδου του ένός και σφαιρικού του άλλου, σχηματιζόντων είδος γουδιού με γουδέρα, πού δά έχρησιμεναι προφανώς ως μυλίνερα δι' άλεσμα, ένα σμιλάρι ποδός επάλευρον, με ξανθήν όχηαν, του σώματος (τό πέτρινον αυτό λογαλείον φέρει τά ίχνη τών όνυχών έκείνου ή έκείνης πού τό έχρησιμεναι διά ν' άλειφθί με όχηαν ξανθήν, ή τις όποίας εύρέθη ένα τεμαχίον εις τόσον καλήν κατάστασιν ώστε θά είμπορούσε και σήμερα άκόμη νά χρησιμευοιηθί ως ψυμίδιον) κ' άντικείμενα αυτά, λεγομεν, καθώς και πολλά άλλα, δεν άφίνουν καμμίαν άμφιβολίαν ότι τά εγρήματα του Γκλόζελ εινε προϊστορικά, άναγόμενα εις την νεολιθικήν εποχήν. Ο κ. Μορλέ, δ' ένεργήσας, καθώς είπαμε, τās άνασκαφάς, στήριζόμενος εις τό ότι μεταξύ τών εγρημάτων υπάρχουν άναθήματα και διάφορα έπιτάφια έν γένει άντικείμενα, συμπεραίνει ότι τό Γκλόζελ θά ήτο τόπος ταφής καμμίας σπουδαίας φυλής και τοσούτος έκεί πλησίον, γνώμη ή όποια ήσυχάζεται και άπό την άνακάλυψιν δύο λάκκων, οϊ όποιοι θά ήσαν προφανώς τάφοι, άφού εύρέθησαν εντός αυτών τεμαχία άνθρωπίνων σκελετών και πλήθος ένταφίων άντικειμένων.

Υπάρχει όμως και μία άλλη γνώμη διά τά περιώνυμα αυτά εγρήματα, γνώμη την όποιαν κυρίως έέφερε ο γνωστός ιστορικός Κάμυλλος Ζουλλιάν, και με την όποιαν έτάχθησαν και πολλοί άλλοι έπιστήμονες. Εις την άρχαιότητα ως γνωστόν, αϊ πηγαί άθεωρούντο κατοικία έντοπίων θεοτήτων, δι' αυτό και οϊ μάγοι έκίζον ως επί τό πλείστον τά άντρα των πηγαίων πηγών. Άναχωρών έκ του γεγονότος τούτου ο κ. Ζουλλιάν έζάγει τό συμπέρασμα ότι τό Γκλόζελ ήτο κατοικία μάγον γαλλο-ρωμαίων και ότι αϊ εύρεθείσαι επιγρα-

φάι εινε λατινικά, χαραγμένα άπό όχι πολύ έγγράμματον άνθρωπον (και οϊ μάγοι εις την Εύρωπην δεν ήσαν πολύ έγγράμματοι) και περιέχοναι πλείστας λεκτικές και φραστικές αντιμήσεις (πρόκειται περί μαγικών ρήσεων ή που αϊ οσούδεις μόνον λέγει, και δι' τ' άρχικά των, μόνον είχαν σημασίαν) και πλείστα μαγικά σημάδια (σκάλα, ηεροσύν, μασιγίον, ψίδι, στανός, άπό έμφυλάειν τούτο—Ιωας και σαύρα), τά όποια δεν έχοράσσοντο άλφαβητικώς αλλά με ίδιουργήματα, με τά σχήματα δηλαδή τών ύποδηλούμενων άντικειμένων. Την γνώμην των αυτών την καθιστά ένι πιθανοτέρην ο κ. Ζουλλιάν λέγων ότι άναγιώσκει πάλι καλά τās μαγικάς ρήσεις τών επιγραφών, ρήσεις τρομερά μονοτόνους, όπου αναφέρονται δαίμονες και θεότητες γνωστοί εις τά «έθνη» των γαλλο-ρωμαίων μάγων.

Αλλά και ή γνώμη αυτή άντίκρουεται με σοβαριώτατας άντιρροήσεις. «Πώς, λέγουν οϊ δεχόμενοι ότι τά εγρήματα εινε νεολιθικά, πώς άφού πρόκειται περί σκευών μάγον ιστορικής εποχής, δεν εύρέθη μεταξύ αυτών ήτις ένα καν άντικείμενον ή τεμαχίον άντικείμενον άναμνηστικήν γαλλο-ρωμαϊκήν, και τό παραμικρότερον ίχνος σιδήρου ή άλλων μεταλλών άντικείμενον ή και κανένα νόμισμα ρωμαϊκόν έπιτέλους; (διότι δεν ειργάζοντο δωρεάν βέβαια, οϊ μάγοι).

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΛΟΖΕΛ

Πλίνθος με «γκλοζελιανούς» χαρακτήρες οίτινες θεωρούνται συγγενεύοντες με τούς φοινικικούς.

Κεινός βάξος εκ των εύρεθέντων με μία φρίκα άπό γράμματα.

Και πώς νά έξηγηθί ότι όλα τά σκεύη του μάγον αυτού εινε ομοιογενή, άνήκουν δηλαδή εις ώρισμένην προϊστορικήν περίοδον; Μήπως, προσθέτουν με άσυντην, ήτο συνλλέκτης προϊστορικών άντικειμένων ο μάγος αυτός;

Έννοην κατόπιν όλων τούτων οϊ άναγνώσται μας εις ποίον βαθμόν έχει περιέλθει τό περιμάχητον τοúτο ζήτημα τών εγρημάτων του Γκλόζελ. Εινε προϊστορικά, εινε γαλλο-ρωμαϊκά, ή άπλούστατα εινε πλασάι; Φαίνεται ότι ή τελευταία αυτή γνώμη άρχίζει νά επικρατή και καθόλου άπίθανον ν' άποδειχθί πολύ γρήγορα ότι και τά εγρήματα του Γκλόζελ δεν εινε παρά μία άκόμη «mystification» μία καλλιτεχνική άπάτη, άπό έκείνων πού τόσο συχνά γίνονται εις την Εύρώπην, και τās όποίας πολλοί παραιοί σκευολάρια, δραστήμενοι της εκκαίρειας, δεν παρέλειψαν ν' άναφέρουν.

Αϊ καλλιτεχνικά αυτά άπάται, έλαφράς ή βαρείας μορφής, γίνονται εις όλες σχεδόν τās τέχνας, και εις τās είδους. Εικόνες, έπιπλα, αιδόγραφα, σκεύη και άγγεία, τά πάντα παραποιούνται με τόσην τέχνην, ώστε μόνον οϊ πολύ είδήμονες, άλλ' όχι εύκολα και αυτοί, κατορθώνουν ν' άναγνωρίσουν πάντοτε την άπάτην. Σημειωτέον ότι διά τās άπάτας αυτές συνεργάζονται σπείραι δόλοκλήροι άπατεόντων με θανμασίαν όργάνωσιν, δωροδοκούντες και έχοράσσοντες έμπειρογνώμονας, έπαλήθλους μοναζίων, και κάθε είδους έν γένει άνθρωπον πού εινε δυνατόν νά τούς χρησιμεύη. Πρό έτων π. χ. άνεκαλύφθη μία τοιαύτη σπείρα ή όποια κατεσκεύαζε άπομυήσεις παλαιών έπίκων με τόσην τέχνην, ώστε πολλοί έξηπατήθησαν. Έννοείται ότι τά έπιπλα αυτά δεν έπωλούντο εις τά μεγάλα κέντρα, άλλ' έπέλεοντο εις διάφορους επαρχιακούς πόλεις και ος χωριά, όπου έπαλούντο ως έπιπλα διαφόρων σπιτιών του τόπου, με τούς ίδιους της τών όποιων ήρχοντο εις συνεννοήσεις οϊ άπατεόντες. Έκεί έπέλεοντο εις την Άμερικήν ίδιως άπομυήσεις άκόμη με γαλλών ζωγράφων άπό τās όποίας διά καταλλήλουν έπαιχτοσματος έξηλείφτο ή ύπογραφή, εις τρόπον ώστε νά μη φαί-

νεται ότι άνήκουν εις μεγάλους ζωγράφους. Συγγράφους όμως—και εδώ ήτο ή άγνοσία—έδοποιήτο καταλλήλως ή άσυντομία της Άμερικής ότι έχοράκετο νά έχοχθουν εικόνες μεγάλων ζωγράφων λαθραίως, δι' καταλλήλουν δηλαδή εξαλείφειν της ύπογραφής των. Η άσυντομία φυσικά, πίπτονσα πρώτη αυτή θύμα τών άπατεόντων, προέβαινε άμα τη άφίξει των, εις καύσιν των ήθησαν πολυτίμων εικόνων. Οϊ είσάγοντες—οϊ όποιοι ήσαν μέλη της σείρας—έκλήρωσαν πρόσημα μεγάλα, έν τώ μεταξύ όμως τό πράγμα ένίγιστο γνωστόν, και οϊ φιλότεχνοι έσπευδαν ν' άγοράσουν τās εικόνες, άντι άμυνήτων πούτων.

Και αϊαί μιν εινε αϊ βαρείας μορφής καλλιτεχνικά άπάται αϊ όποια, διαν άποκαλυφθών, τιμωρούνται ως κοινά έγκλήματα. Υπάρχουν όμως και άλλα άπάται, πολύ έλκυστικώς μορφής, μη δυνατόμενα καν νά όνομαστούν άπάται, αϊ όποια συναντιώνται ίδως εις την λογιτεχνίαν, και αϊ όποια κυρίως χαρακτηρίζονται με την γαλλικήν λέξιν «mystifications». Πρόκειται δι' άθήνα ξεγελάσματα μάλλον εις τά όποια καταφεύγουν άπό καιρού εις καιρόν και σπουδαίοι άκόμη συγγραφείς, κινούμενοι άπό διάφορα έλατήρια, ξεγελάσματα τά όποια δεν εινε ως επί πλείστον παρά έμφανείς τών ίδιων έργων των συγγραφέων ως ξένων ή υπό ένον όνομα. Τό περίεργον εινε ότι αϊ φιλολογικά αυτά μυσσοπάται γίνονται με τόσην τέχνην, ως επί τό πλείστον, ώστε άπατώντι και οϊ σοφιστώτεροι λογιτέχναι και οϊ σοφώτεροι άκόμη έπιστήμονες. Τά κλισιακότερα άπό τά ξεγελάσματα αυτά εινε τό άγγλον ποιητήν του 18ου αϊώνος Μάκφερσον, ο όπ' τος έδημοσίευσε ίδικά του ποιήματα ως έργον παλαιού σκώτιον τραγουδιστή, του Όσσανού, του Μερνέ, ο όποιος έδημοσίευσε, ως μεταφράσεις ισπανικών ήθησαν έργων, ίδικά του έρσο-θιατορά, και ως μεταφράσεις δημοτικών ήθησαν τραγουδιών της Άλβίας, δικά του ποιήματα, και τέλος του Πιέρ Λονίς, τά περίφημα Τραγουδια της Βελιτοίς τά ό όα, έπέρας ν γιά καιρόν, ως μεταφράσεις άγνωστών ήως τότε, άρχαίως ελληνίδος ποιητής.

Αλλά, επαναλαμβάνω, τί ξεγελάσματα αυτά εινε έντελώς έλοφρά, άθως φάρσες, σίς όποιες καταφεύγν πολλοί εν γράφεις, είτε διά νά προαλείψουν θόρυβον, είτε διά νά γελάσων εις βάρος λογιτεχνών και ήσσημόνων, πού παρ' όλην την σοφίαν των, πέφτουν εις την παγίδα, ένφ ή άπάτη τών εγρημάτων του Γκλόζελ—έν άποδύχθί ότι εινε άπάτη—θά έζη βαρυτάτας συνέπειας δι' όσους την έκαμαν. Οϊ σωτηργάτοι, τοιλάχιστον, ο Μορλέ και ο Φραντέν, αϊ ποίνα θά πούσων μερικά χρόνια στήν φυλακή.

Και εις την περίστασιν όμως αυτήν θά έχουν πείσει πάλιν θύματα οϊ έπιστήμονες, ή άποδείχθί άκόμη μίαν φοράν πόσον εύκολά άπατώνται και οϊ σοφώτεροι άνθρωποι του κόσμου. Και δυστυχώς όχι μόνον αυτό, αλλά και τό πόσον έσφαλώς και άπεκρονομένα εινε κάποτε και αϊ σήθεντι-κότρηαι γνώμαι τών έπιστημόνων. Αϊαί παρ' αϊαί εις την έπίδοσιν τών εγρημάτων του Γκλόζελ, ο σκευολάρς των γνωμών εινε καταπληκτικός και τόσον ακριβοστερόν όφθαλμοστός διά τό εύρος της έπιστήμης έν γένει, όσον αϊ διδοίμεναι γνώμαι άνήκουν εις σοφιστώτατας έπιστήμονας. Είδόμεν τι έπατήρηται ο κ. Τουλιάν, ένως άπό τών δύο τούτ' καλλιτεχνών σημειώνους ιστορικούς της Γαλλίας, και με πούον άπο-τόνους κατηγορηματικόν τρόπον. Με τόν τούτον άκρωτός τρόπον έσφαλώς την άλλην άκωρην, τό ότι δηλαδή εινε προϊστορικά τά εγρήματα, έπιστημών διδόντες επίσης κέρους, ο προϊστορικός άββάς Μορλέ. Ο άββάς Μορλέ ό όποιος έπισκεψθη και έζήτησε λεπτομερώστα τά εγρήματα του Γκλόζελ, έθεωρείται με άπάρτην βεβαιότητα ότι την προϊστορικότητα των Μόνον δεν έπιστοί νά έχρηται γνώμην εις ποίον άπομυήτης προόδου της ποσότητος άνθρώπου, πράγμα τό όποιον τό έκαμε πού σιγίτη νά ύποθέσθι ότι τά πεισώ-μενα εγρήματα εινε έπείσεις πολιτικών άνατολικής προσέλευσης, άνατολικής επάχθεντα εις την Αίαν, και ο όποιος, άπε πούς γραφής άλφάβητον αϊαυοκαθητόν τόπον.

Οϊ αυτά κάμνον τούς έχθρους της έπιστήμης, έκείνους οϊ όποιοι άρνούται την παντοδυναμίαν της, νά τήσων άπό χάριν τά χέρη των, έτοιμοι νά κρηδύουν έκ πού, έκείνο τό όσαίον πού σαράντα πούσων έτών, έπείννς, ο διά-σχυμος γάλλος, καμμάς Μαρκετίλς, την χρεωκοπίαν της έπιστήμης. Και, με τόν όπών, πού φαίνεται ότι δεν θά έχουν άδικον.